

ρακαλεί, και μόνον διά της παρακλήσεως αὐτοῦ και ἰκεσίας θριαμβεύει. Καί τῃ ἀληθείᾳ ἔβιος ἡμῶν ἢ αὐτοῦ ἀδελφῶς, ἐάν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα. Ὁλος ὁ κόσμος σχεδὸν γνωρίζει τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρωμαίου Κοριολανοῦ, ὅστις ἤρχετο ἐναντίον τῆς πατρίδος αὐτοῦ διὰ νὰ νᾶ τὴν κατασπαράξῃ. Τίς δὲ τότε κατώρθωσε νὰ σώσῃ τὴν Ρώμην ἀπὸ τῶν δεινῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου; Ἡ παράκλησις. Ναί· ἡ παράκλησις τῆς γηραιᾶς και πολυσεβάστου μητρὸς αὐτοῦ. Ὅτι, διῆλα δὴ δὲν θὰ κατώρθουν πάντες ὁμοῦ οἱ Ρωμαῖοι, τοῦτο κατώρθωσε ἡ θερμὴ δέησις και ἡ παράκλησις μιᾶς μόνῃς γυναικὸς! Ὅπως ἰσχυρὰ εἶναι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς!

Ἀεῖποτε ἀληθῶς ἡ παντοδυναμία τοῦ ἰσχυροῦ θὰ ἡττᾶται και ἢ ἐξουδετεροῦται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δακρύου, ἀναδύζοντος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀδυνάτου και ἀσθενοῦς, και ἡ σχέσις αὕτη ἀληθῶς ἀποτελεῖ τὸ ἀκατανίκητον ἠέλλητρον και τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς. Διότι ἐάν οἱ ἰσχυροὶ ἦσαν μόνον ὠπλισμένοι, τότε τί θὰ ἐγίνοντο οἱ ἀσθενεῖς και ἀδύνατοι; Ἀλλ' εὐτυχῶς ὑπάρχει ἡ παράκλησις, ὑπάρχει ἡ ἰκεσία και ἡ δέησις, και οὕτως ἀποτελεῖται ἡ κοινωνικὴ ἰσορροπία. Τὸ δὲ θαυμασιώτερον, τὸ ἀποδεικνύον τὴν ὑπέροχον δύναμιν τῆς προσευχῆς, εἶναι τὸ ἐξῆς. Ὅσον δηλαδὴ ἀσθενέστερα εἶναι τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια παρακαλοῦν, κατὰ τοσοῦτον ἡ δέησις αὐτῶν εἶναι ἰσχυρωτέρα. Τί ἄλλο λόγου χάριν δύναται τις νὰ κατασυντρίψῃ εὐκολώτερον και ἀκοπώτερον ἢ τὸ μικρὸν και ἀδύνατον παιδίον; Και ὁμοῦς ὅταν τοῦτο ἐνώνει τὰς μικρὰς του χεῖρας και παρακαλῇ, ὅταν κλαίῃ, ζητοῦν χάριν διὰ τὸ σφάλμα τὸ ὅποῖον διέπραξε, ποῖος, ὅσον ἰσχυρὸς και ἄν εἶναι, ἐκτός ἐάν εἶναι και τοῦ ἀγριωτέρου θηρίου θηριωδέστερος, ποῖος δὲν θὰ καμψθῇ και δὲν θὰ ἀσπλασθῇ ἐνώπιον τῆς ἰκετευούσης ταύτης ἀδυναμίας; Ἐάν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος καταλύγῃται και ἀκούει τὴν Παράκλησιν τοῦ ἀνθρώπου, διατὶ ὁ Θεὸς νὰ μὴ κατανοῇ και νὰ μὴ καμψθῇ εἰς ἔλεος, διατὶ νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν θερμὴν ἡμῶν προσευχὴν; Ὁ Θεός, ὅστις εἶναι μέγας, ἀγαθός, συμπαιθῆς, και τέλος πατὴρ φιλόστοργος και οἰκτιρμῶν;

Ἐκ τούτων θεαίως κατανοεῖ ἕκαστος, ὅτι ἡ προσευχὴ ὑπῆρξε και εἶναι γενικὴ καθ' ἑλοῦς τοῦς χρόνους και καθ' ἑλοῦς τοῦς τόπους. Ἀληθῶς. Ὅταν ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος ἀνασκάπτῃ τὰ εἰρεπία τῶν ἀρχαίων πόλεων, τί ἀνευρίσκει ἐν αὐτοῖς; Ἀνευρίσκει στήλας, βωμοὺς, ἀγάλματα θεῶν, λείψανα ναῶν, δια δηλαδὴ τὰ γνωρίσματα, ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ δείξωσι τὴν καθολικότητα τῆς προσευχῆς και διὰ νὰ μαρτυρήσωσιν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης οὐδέποτε ἔπαυσε προσευχομένη, ἀδιάφορον ἐάν ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένως. Ἡ προσευχὴ δὲ εἶναι οὐ μόνον παγκόσμιος, ἀλλὰ και διὰ παντὸς ἀσθεστος. Ματαίως αἱ ἐπαναστάσεις τῶν λαῶν ἐξηγέρθησαν κατ' αὐτῆς και ἐξεγείρονται, εἰς μάτην κατεδαφίζουσι τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, εἰς μάτην ἐν τῇ παραφορᾷ αὐτῶν καταδικάζουσιν ἢ φονεοῦσι τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ἰψιστοῦ, διότι εὐθὺς ὡς ὁ οὐρανὸς τῶν ἀνθρωπίνων αὐτῶν παθῶν και ἀθλιότητων ἤθελεν αἰθριάσει, ἀμα δηλαδὴ ἡ τάξις ἐλλίγον ἀρχίζει νὰ ἐπανέρχεται εἰς τοὺς σεσαλευμένους ἐγκεφάλους, και ἰδοὺ ἀμέσως οἱ ναοὶ ἀνεγείρονται ἐκ νέου, τὰ θυματήρια ἐκχέουσι τὸν εὐδῶδῃ αὐτῶν καπνὸν και πάντες ὁμοῦ συνέρχονται εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου διὰ νὰ ἐκφράσωσι διὰ τῆς προσευχῆς τὴν ὑπακοήν και τὸ σέβας αὐτῶν

πρὸς τὸν Ἰψιστον, τὸν θεῖον ἡμῶν Σωτήρα, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἱερά περιβύβρισαν κατὰ τὴν ἐξαψιν τῆς ἀλόγου παραφορᾶς αὐτῶν. Τοσοῦτον θαθεὺς εἶναι ἐγκεχαραγμένον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου τὸ συναίσθημα τῆς ἱερᾶς προσευχῆς!

Και ὅ, τι συμβαίνει δημοσίως, τοῦτο συμβαίνει συχνότερον και κατὰ τρόπον πολλῷ θαυμασιώτερον εἰς τὰ ἄδυστα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Συγγάκις ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ἐξάψει τῶν παθῶν και τοῦ ἐγωῦσμοῦ του κλείει τὰ χεῖλη του και δὲν θέλει νὰ προσευχθῇ, ἀλλ' ἡ θλιψις και ἡ ὀδύνη, οἱ ἀχώριστοι οὗτοι σύντροφοι τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐπαναφέρουσιν ἀμέσως τὴν προσευχὴν και ἀποδίδουσιν εἰς αὐτὴν τὸ εὖσμον αὐτῆς ἄρωμα. Διὰ τοῦτο και ὅταν εὐρισκώμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν πρυσφίλου προσώπου ἀποθνήσκοντος, ὅταν ἀκούωμεν αὐτὸ νὰ ἀποτείνῃ πρὸς ἡμᾶς τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν, τότε ἡ καρδία μας διαρρήγνυται, τότε εἰ μέχρι τοῦ νῦν ἄκαμπτοι ἡμεῖς, κἀμπτοντες τὸ γόνυ πρὸ τοῦ φοβεροῦ μεγαλείου τοῦ θανάτου, ἀναγνωρίζομεν τὴν ἀδυναμίαν ἡμῶν και ἐν κατανύξει φωνάζομεν: «Θεὲ μου· Θεὲ μου· τάχυνον· βοήθησον ἡμῖν.» Ποῖαν πειστικώτεραν ἀπόδειξιν ταύτης δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ, ὅτι ἡ προσευχὴ οὐδέποτε δύναται νὰ παύσῃ; Τίς θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ προσευχὴ εἶναι ἀθάνατος, ὅπως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀναπηδᾷ, ὡς τὸ ὕδωρ ἀπὸ ἀκένωτου Πηγῆς;

Ὅτω λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἀδιακόπως παρεκάλεσε και ἰκέτευσε και πάντοτε ὠμολόγησεν, εἴτε δημοσίᾳ εἴτε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι εἰς ἀπάσας τὰς πράξεις αὐτοῦ, διὰ νὰ σκεφθῇ, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ, διὰ νὰ ἀγαπήσῃ, διὰ νὰ ὑπομείνῃ, και πρὸ πάντων διὰ νὰ ὑπομείνῃ τὰς θλίψεις, ἡ ἰσχύς τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς αὐτὸν ἀναπόφευκτος, και ὅτι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτὴν ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην προσευχῆς. Τὸ εὐγενὲς τοῦτο τοῦ Θεοῦ δημιουργήμα, ὁ ἄνθρωπος, οὔτε εἰς τὴν λατρείαν, οὔτε εἰς τὸν θαυμασμόν, οὔτε εἰς τὸν ἔπαινον ἀρκεῖται, δι' ὃ και διὰ νὰ ζήσῃ ἐν ἡσυχίᾳ και γαλήνῃ πρέπει νὰ ἐπικαλῆται ἀεὶ νᾶς τὴν ἀντίληψιν τοῦ δημιουργοῦ, διότι αὐτὸς μόνος δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὰ τραύματα, νὰ ἀνακουφίσῃ τὰς θλίψεις αὐτοῦ, και τέλος νὰ σώσῃ αὐτὸν ἀπὸ παντὸς κινδύνου.

(ἀκολουθεῖ)

Παρακαλοῦνται θερμῶς ὅσοι δὲν ἀπέστειλαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος και τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ τὴν ἀποστείλουν, καθ' ὅτι δι' αὐτῶν ἐκτὸς τῆς συντηρήσεως τοῦ περιοδικοῦ συντηρεῖται και τὸ θερησκευτικὸν ἀναγνωστήριον τοῦ «Ἀποστόλου Ἀνδρέου» και ἐξασκεῖται και ἡ δυνατὴ φιλανθρωπία.

Ἐπίσης ὅσοι εὐχαριστοῦνται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περιοδικοῦ μας νὰ τὸ συνιστοῦν και εἰς ἄλλους ἵνα οὕτω διαδίδῃται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καθ' ὅτι οὕτω πολεμεῖται ἀποτελεσματικῶς και ἡ εὐπαροργαφία ἥτις ἀτυχῶς κατέκλυσε τὴν κοινωνίαν μας.

ΤΟΜΟΙ «ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ».

Εἰς τὰ γραφεῖα μας εὐρισκονται εἰσέτι ὄλλοι τόμοι ὁμοῦ και τῶν δύο ἐτῶν. Ἄδειοι δρ. 30. Πανόδειοι δρ. 40. Χρυσόδειοι δρ. 50 και χρυσοδεματινοὶ δρ. 60.